



**HÍVOM A CSALÁDOKAT,
HÁZASPÁROKAT, JEGYESEKET ÉS SZERELMESEKET,
A CSALÁDOKAT SZERETŐ SZERZETES- ÉS PAPTESTVÉREKET, ÉS
MINDENKIT, AKI A CSALÁD ÉS AZ ÉLET MELLETT ÁLL!**

Most, hogy már a férjem is nyugdíjas, – mondta szomszédasszonyának egy idősödő nő – a gyerekeink is kirepültek, jobb szeretek csak magamban lenni. Nem szeretem a nyüzsgést, a sok embert, legjobb szóba se állni velük. A fiatalabbja elégedetlen, az öregebbje csak panaszodik. A férjemmel sem sokat beszélgetünk, egy életen át már kibeszélgettük magunkat. Meg különben is, mi jót várhatunk még a mi életünkben? Mi okozhatna nekünk még örömet? Új ismerősökre nem vágyunk, a régiek elmaradoztak, egyik nap olyan, mint a másik, annak örülünk, hogy élünk.

Az embert – az egyetlen teremtményt a földön, akit Isten önmagáért akart – Isten a saját képére és hasonlóságára teremtette, és ez, – mivel maga Isten egy és háromságos: az Atya, a Fiú és a Szentlélek közössége –, viszonyban létezik, kapcsolatban létezik jelent másikkal. (vö. Mulieris Dignitatem 7.) Isten nem magányosnak, hanem társas lénynek teremtette az embert, és már a teremtéskor megalapította a házasság intézményét (Ter 1, 28), hogy lehetővé tegye a társadalom létrejöttét. A társadalom nem magányos egyedekből áll, hanem házaspárok által alapított családokból. A családokból azonban csak akkor lesz társadalom, ha a családtagok közötti kapcsolat tartós, egyre mélyülő, kölcsönös tiszteletre épülő. A Teremtő szeretetből és szeretetre teremtette az embert, az ember és Isten kapcsolatának alapja tehát Isten szeretete. Erre a szeretetalapra épül fel az emberek, a családok és a közösségek közötti kapcsolat. A Szeretet arra készítet, hogy szolgáljuk mások javát és a közjót. Az ember akkor tölti be hivatását, ha harmonikus szeretet-kapcsolatban van Teremtőjével, a Teremtő többi gyermekével és az egész teremtett világgal.

Az emberi kapcsolatokról Ferenc pápa így ír: „A keresztény eszmény mindig arra hív, hogy győzzük le a mai világ sugallta gyanakvást, az állandó bizalmatlanságot, a megtámadástól való félelmet, a védekező magatartást. Sokan próbálnak mások előtt a kényelmes magánszférába vagy a bizalmas barátok szűk körébe menekülni, és lemondanak az evangélium társas természetének realizmusáról. Mert ahogyan egyesek szívesen vennének egy test és kereszt nélküli, tisztán spirituális Krisztust, a személyek közötti kapcsolatokat is csak kifinomult készülékek, képernyők és rendszerek által keresik, melyeket tetszésük szerint ki- és bekapcsolhatnak. Eközben az evangélium mindig arra hív, hogy vállaljuk a másik arcával, minket megszólító fizikai jelenlétével, fájdalommal és kéréseivel, magával ragadó örömeivel való találkozás kockázatát, szüntelen testi közelségben. Az Isten testté lett Fiába vetett igazi hit elválaszthatatlan az önátadástól, a közösséghez tartozástól, a szolgálattól, a mások testével való kiengesztelődéstől. Isten Fia a maga megtestesülésében a gyöngédség forradalmára hívott meg minket.” (Evangelii Gaudium 88.)

Mi akadályozza ma az embereket őszinte, elmélyült kapcsolatok kialakításában? Segítenek vagy akadályoznak a technikai eszközök az emberi kapcsolatok létrehozásában és ápolásában? Mondjatok példákat a Ferenc pápa által említett „gyengédség forradalmára”!

Korunk embere hajlamos a világot, az életet csak a saját érdeke szempontjából nézni. Az érdekek között első helyen szerepelnek az anyagiak, a maga és családja testi-lelki jóléte, a biztonság, a háboríthatatlanság. Ezeket veszélyeztetve látja, ha másokkal, egyénekekkel és közösségekkel kell szorosabb kapcsolatba lépni,

kötelezettségeket vállalni, elköteleződni. Ez vezet a családok bezárkózásához, elszigetelődéséhez, és a közösség széteséséhez. Az ilyen elszigetelődött családok arra nem gondolnak, hogy bármi gond, probléma adódik, akkor magukra maradnak, külső segítség híján pedig könnyen széteshet a család is. A családon belüli és a családok közötti kapcsolatok kölcsönhatásban vannak egymással.

Az önközpontú emberek nem feltétlenül ateisták, sőt, gyakran hívőnek, kereszténynek gondolják magukat, vallásosságuk azonban a spirituális fogyasztói szemlélet egy formája. Nem akarnak sem a másik emberrel, sem Istennel személyes kapcsolatba lépni. Sok hívő ezért elrejtőzik és visszavonul a többiek tekintete elől, és finoman egyik helyről a másikra, vagy egyik feladattól a másikba menekül, anélkül hogy mély és tartós kapcsolatokat építene ki. Pedig a menekülés hamis orvosság, mely megbetegíti a szívet, s olykor a testet is. Az egyetlen út a másokkal való találkozás. Legyünk kezdeményezők, segítsünk azoknak, akikkel találkozunk, hogy legyőzve belső ellenállásukat sajátítsák el a találkozás művészetét, hogy tudjanak másokat őszintén becsülni és útitársnak elfogadni. Tanuljuk meg Jézust mások arcán, hangjában, igényeiben felfedezni. És anélkül hogy belefáradnánk a testvériség melletti döntésbe, meg kell tanulnunk, hogy egy ölelésben együtt szenvedjünk a megfeszített Krisztussal, amikor igazságtalan támadás vagy hálátlanság ér.

Hogyan tudtok iskolai, főiskolai tanulmányaitok alatt, munkahelyeteken magányos társaitokkal kapcsolatba lépni? Milyen veszéllyel jár, ha egy csoport bezárkózik, új tagot nem fogad be, a csoporton kívüliekről pedig nem vesz tudomást?

Sok családban egyhangúan telnek a napok, mindenki végzi a dolgát és esténként arra is fáradt, hogy jó éjszakát kívánjon a másoknak. Találkoznak, meg is beszélnek a napi teendőket, kötelességszerűen gondoskodnak egymásról, de nincs közös örömük, nem ismerik egymás vágyait, nem köti össze őket az együtt növekedés igénye. Ha valami nézeteltérés támad, könnyen kitör a vihar, és nehezen csillapodik le, mert kicsi, vagy gyenge a villámhárító: a türelmes szeretetet.

„Az igazi öröm a családban nem felületes, és nem a tárgyaknak, vagy a kellemes környezetnek köszönhető. Az igazi öröm az emberek közötti mélységes, a szívükben érzett harmóniából fakad, és szívüket kítárva mutatják meg együttlétük és egymás kölcsönös szolgálatának szépségét életük útján. A felszabadult öröm magával ragadó érzésének azonban az alapja Isten jelenléte a családban, az ő befogadásra kész, irgalmas, figyelmes szeretete mindenki iránt. Mindenek előtt pedig a türelmes szeretet. A türelem isteni erény, amely arra tanít, hogy legyünk türelmes szeretettel egymás iránt a családban. Csak Isten tudja összhangba hozni a különbözőségeket. Ha Isten szeretete nincs jelen, elenyészik a harmónia, felszínre tör az önzés, és kialszik az öröm. Az a család azonban, amely a hit örömeiben él tovább sugározza ezt az örömet, a föld sójává, a világ világosságává, az egész társadalom kovászává válik. (Ferenc pápa 2013. okt. 27-i homíliájából)

A szomszédasszony mosolyogva hallgatta az idősödő nőt. Tudja kedves, mi se sokat nyüzsgünk már – mondta –, de néha olyan jól esik egy jót beszélgetni. Megemlítette egyszer, hogy hova való, hát az én férjem is arról a vidékről jött, biztos találnának közös ismerősöket. Tudja mit? Jöjjenek át hozzánk vacsora után, van a férjemnek egy kis otthonról való bora, azt mondja, hogy az minden gondra, bajra a legjobb orvosság.

Bíró László
az MKPK családreferens püspöke
a Magyar Katolikus Családegyesület elnöke